прѣзъ *Колибино Бранище*, така се нарича Рилска-та планина. На много мѣста трѣбоваше да издаваме пѣснени възклицания прѣдъ видъ на величествено възвишаюшти-тѣ сѫ ели и борики, които една до друга сякашь, че сѫ надвареха, коя по гърдо и високо да издигне свое-то чело. Опасно е, наистина, мѣсто-то и не е сгодно за пѫтуване, та бѣхме принудени и пѣши да вървимъ . . . . . нъ безъ да се уморимъ и безъ да познаемъ прѣдъ насъ се показа *Самоковъ*, расположенъ на една поляна, между единъ хлъмъ и рѣка Искръ.

(Изъ писма-та на С. Б.)

Анастасова стѣна.

Близу до Сенеле азъ съзрѣхъ развалини-тѣ на прочута-та Анастасова стѣна, която била въздигнѫта едно врѣме отъ Чърно море до Мраморно и отдѣляла ю.-източний ѫгълъ на тогавашна-та византийска държава отъ нападане-то на варвари-тѣ.

Голѣмий тоя трудъ, ако сѫдимъ по думи-тѣ на византийски-тѣ лѣтописци, билъ извършенъ въ едно отъ най-критически-тѣ обстоятелства на Византия, когато отъ камъ Дунавъ задавали страхъ нови на-